

Sygn. akt V GC 974/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Elblągu V Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący- SSR Marlena Brzozowska

Protokolant- stażysta J. T.

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2016 roku w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w E.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w E. kwotę 22 870,00zł (dwadzieścia dwa tysiące osiemset siedemdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 2 610,00zł od dnia 20.12.2014r. do dnia zapłaty;
- 1 920,00zł od dnia 22.01.2015r. do dnia zapłaty;
- 1 370,00zł od dnia 22.02.2015r. do dnia zapłaty;
- 2 340,00zł od dnia 22.03.2015r. do dnia zapłaty;
- 1 450,00zł od dnia 23.04.2015r. do dnia zapłaty;
- 3 670,00zł od dnia 22.05.2015r. do dnia zapłaty;
- 4 530,00zł od dnia 23.06.2015r. do dnia zapłaty;
- 4 980,00zł od dnia 15.07.2015r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3 561,00zł (trzy tysiące pięćset sześćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powódka (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w E. pozwem złożonym dnia 14.10.2015r. domagała się zasądzenia od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwoty 22.870,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług medycznych, nadto domagała się zwrotu kosztów procesu.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości wobec prolongaty spłaty zadłużenia. Pozwana nie kwestionowała ni faktu zadłużenia, ani wysokości zadłużenia, jedynie podniosła że z uwagi na dotychczasową współpracę stron zaproponowała odroczenie terminu płatności, na co powódka wyraziła zgodę. Wskazała, że prowadziła z powódkę negocjacje w zakresie terminów i warunków spłaty zadłużenia, dlatego żądanie zapłaty jest przedwczesne. Pozwana deklarowała gotowość ugodowego zakończenia sporu poprzez możliwie jak najszybszą spłatę należności głównej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Strony łączyła umowa o współpracy z dnia 16.09./2013r. w ramach której powódka świadczyła na rzecz pozwanej usługi medyczne w zakresie wykonywania rezonansu magnetycznego. Za świadczone usługi pozwana obowiązana była płacić powódce wynagrodzenie obliczone jako iloczyn ilości faktycznie wykonanych usług medycznych i cen określonych w załączniku nr 1 do umowy. Płatności rozliczane były w okresach miesięcznych, a zapłata winna być dokonana w terminie 14 dni od otrzymania faktury.

/dowód: umowa o współpracy k. 42-46, wraz z załącznikiem – zakres i cennik usług k.47-48, załączniki do umowy k.49-50/

Za usługi świadczone w okresie od 1.11.2014r. powódka sporządziła raporty i rozliczenia oraz wystawiła faktury vat, w tym:

- fakturę nr (...) na kwotę 1.920,00zł z terminem płatności 21.01.2015r.,
- fakturę nr (...) na kwotę 1.370,00zł z terminem płatności 21.02.2015r.,
- fakturę nr (...) na kwotę 2.340,00 zł z terminem płatności 21.03.2015r.,
- fakturę nr (...) na kwotę 1.450,00 zł z terminem płatności 24.04.2015r.,
- fakturę nr (...) na kwotę 3.670,00 zł z terminem płatności 21.05.2015r.,
- fakturę nr (...) na kwotę 4.530,00 zł z terminem płatności 21.06.2015r.,
- fakturę nr (...) na kwotę 4.980,00 zł z terminem płatności 21.07.2015r.

Pozwana nie uregulowała należności wynikających z ww. faktur, w związku z czym powódka dnia 31.0-7.2015r. skierowała do niej wezwanie do zapłaty.

/dowód: rozliczenia k.24,26,28,30,32,34-35,37-38,40-42, faktury k.25,27,29,31,33,36, 39, wezwanie k. 251wraz z dowodem nadania k.52-53/

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o złożone przez powoda dokumenty prywatne, tj. umowę o współpracy z załącznikami, faktury vat, wezwanie do zapłaty, dowód nadania. Zgodnie z art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyższe przepisy stanowią normatywną podstawę zasady kontrydiktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. W związku z tym obowiązkiem ich jest nie tylko przedstawianie twierdzeń i wskazywanie dowodów na ich poparcie (art. 232 k.p.c.), ale również dołożenie należytej staranności, by przeprowadzenie dowodów całkowicie od nich zależnych było w ogóle możliwe. W myśl zasady zawartej w przepisie art.6 k.c. na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (zob. SN wyrok z 03.10. 1969 r., II PR 313/69, LexPolonica nr 317731, OSNCP 1979, nr 9, poz. 147), a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa (tak SN w wyroku z 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, LexPolonica nr 318337).

Sąd zważył, co następuje

Roszczenie powoda oparte jest na przepisach regulujących umowę o świadczenie usług. Strony łączyła umowa o świadczenie usług w rozumieniu przepisu art.750k.c., do której odpowiednio należało stosować przepisy o zleceniu art.734 k.c. in. Roszczenie powoda wynika z obowiązku zapłaty przez zlecającego wynagrodzenia za świadczone usługi (art. 735§1 k.c.).

Pozwana nie kwestionowała, że zlecała wykonanie konkretnych usług diagnostycznych, które wyszczególnione zostały w comiesięcznych raportach wykonanych badań. Nie kwestionowała również wysokości należnego wynagrodzenia oraz nie zaprzeczała, że jest w dalszym ciągu dłużnikiem powódki, gdyż nie zaspokoila wymagalnych wierzytelności. Okoliczności te nie były sporne w toku postępowania.

Reguła dotycząca ciężaru dowodu (art.6 k.c.) nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, ciężar dowodu spoczywa na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających, jej zdaniem, oddalenie powództwa/wyrok SN z 20.04.1982r., I CR 79/82, wyrok SN z 17.12.1996r., I CR 45/96 /. Z tego względu powódka winna była udowodnić to, że strony zawarły umowę, że umowa została wykonana, które to okoliczności zostały wykazane przedstawieniem dokumentów prywatnych w postaci umowy, raportów miesięcznych, faktur vat. Prawdziwość tych dokumentów nie była zaprzeczona, zatem należy uznać, że powódka sprostała ciężarowi udowodnienia roszczenia, przy braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych ze strony pozwanej.

Umowa o świadczenie usług jest umową o charakterze odpłatnym, odpowiednikiem świadczenia jednej ze stron jest obowiązek zapłaty umówionego wynagrodzenia. Wysokość tego wynagrodzenia wprost wynika z cennika i treści faktur.

W świetle dowodów przedstawionych przez powódkę, skoro wykonała obowiązek wynikający z umowy i świadczyła na rzecz pozwanej usługi, pozwana ma obowiązek zapłaty umówionego wynagrodzenia (art. 735§1 k.c.). Nie dokonanie zapłaty w umówionym terminie skutkuje tym, że powódka uprawniony jest domagać się zapłaty na drodze sądowej. Pozwana nie wykazała, aby dokonała zapłaty czy to na etapie przedsądowym, czy w trakcie procesu, nie podnosiła też, aby obowiązek zapłaty wygasł. Nie przedstawiła żadnych argumentów, ani dowodów, w oparciu o które żądanie powoda można by uznać za nienależne. Samo ewentualne zwracanie się przez pozwaną o prolongatę płatności, przy braku akceptacji ze strony osób uprawnionych do podjęcia decyzji w tej sprawie (osób uprawnionych do reprezentacji powódki) nie świadczy o braku wymagalności roszczenia i przedwczesności wystąpienia na drogę sądową. Informowanie o przejściowym braku środków na uregulowanie zobowiązań i zapewnianie o dobrej woli w spłacie nie świadczy o uzyskaniu zgody na przesunięcie terminu płatności i braku wymagalności roszczenia. Powódka zaprzeczyła podnoszonej w odpowiedzi na pozew okoliczności, że strony poczynić miały ustalenia dotyczące prolongaty terminów zapłaty za usługi medyczne i aby powódka na prolongatę wyraziła zgodę. Twierdzenia pozwanej co do propozycji spłaty nie zostały poparte żadnymi konkretnymi informacjami, dotyczącymi warunków spłaty zadłużenia, wysokości kwot jakie miały podlegać spłacie w poszczególnych okresach czasu. Wobec okoliczności, że powódka zdecydowanie nie potwierdziła udzielenia zgody na prolongatę terminu płatności, a pozwana nie wskazała w jakich terminach i na jakich zasadach spłata ta miałaby być dokonywana, nie wykazała też, aby do dnia rozprawy dokonała jakichkolwiek spłat na poczet zaległości, zbędne było słuchanie w charakterze świadków osób wskazanych w odpowiedzi na pozew, którzy w imieniu pozwanej mieli wnioskować o prolongatę terminu spłaty. Stanowisko pozwanej w istocie zmierza do odroczenia w czasie uzyskania przez powódkę jako wierzyciela rozstrzygnięcia co do wymagalnych wierzytelności. Pozwana deklarowała również zawarcie ugody, lecz ani jej pełnomocnik ani osoby reprezentujące pozwana nie uczestniczyli w rozprawie, zatem gotowość porozumienia się jest jedynie formą taktyki procesowej pozwanej. Gdyby bowiem pozwana, tak jak twierdzi miała dokonać za zgodą powódki zapłaty w innym terminie niż oznaczono to w fakturach vat, to po pierwsze przedstawiłaby warunki na jakich zgodę taką miała by uzyskać, po drugie biorąc pod uwagę upływ terminu od daty płatności pierwszej z faktur (grudzień 2014r.) do dnia rozprawy (luty 2016r.) z pewnością w okresie tym nastąpiłby już czas ewentualnej spłaty, co najmniej części należności.

Tymczasem pozwana nie twierdziła, ani nie wykazała aby w jakiegokolwiek części spełniła świadczenie pieniężne. Nie stawiała się również na rozprawę pomimo deklaracji ugodowego porozumienia się.

Mając powyższe na uwadze na mocy art. 735§1 k.c., art.481§1k.p.c. należało orzec, jak w sentencji wyroku. Rozstrzygnięcie o kosztach oparto o przepis art. 98 §1-3 k.p.c., art.99 k.p.c., art.108§1 k.p.c. oraz §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1349). Na koszty powoda składa się opłata od pozwu (1.144zł), wynagrodzenie pełnomocnika (2.400,00 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Na podstawie art. 333§2 k.p.c. wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności. Przepis ten pozwala sądowi z urzędu, bez wniosku strony, nadać wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, gdy zasądza należność na podstawie dokumentu prywatnego, którego prawdziwość nie została zaprzeczona, co miało miejsce w rozpoznawanej sprawie, a pozwana nie kwestionowała prawdziwości dokumentów prywatnych, w postaci raportów miesięcznych, faktur vat oraz wezwania przedsądowego,